

HORVÁTH LÁSZLÓ IMRE

Júdás imája

*Harminc ezüst nélkül is kiadlak,
leírlak, elárullak, csak úgy magamnak.
Te választottál, utolsó tanítványnak
(mikor olvassák a névsort,
mind az én nevemre várnak).
Talán szerettél, vagy szerettelek.
Mindig csak most isszuk
a bort, töröd meg a kenyeret.
Csókkal, soha így, összeér örökre
két szereplő. A történet sosem
látható, talán néhány pillanat.
Nem tagadlak meg: én leszek
mindig, aki elárultalak.*

Titokban képtelen

*Reggel, indulás előtt az ágy szélén
ültem, elmosolyodtam.
Kérdezgetted, na mi az, mi az.
Nem válaszoltam és nem mosolyogtam
tovább. Mondtad, megijeszt, mikor
ilyen szomorú vagyok hirtelen, nem tudsz
mit kezdeni velem.
Szóval, valami ruhát pont úgy
dobtam ki az ágyból, mint ahogy elképzelem
vagy emlékszem rá, nem tudom,
anyám mesélte, kétéves koromban
megműtöttek, haragos voltam a világra,
de nem mondtam semmit, csak legközelebbi
társamat, egy ronda, szürke plüss vízilovat bosszúból
magam mellől kihajítottam a padlóra
lámpaoltás után, azt hittem, titokban marad.
Onnan tudtam, hogy vége, hogy ezt
képtelen voltam elmesélni neked.*

Raszkolnyikov

*Garay utca 4., itt van most az
odúm. Sokat gyaloglok, néha séta ez,
általában menekülés egyik torz lépésből
a másik felé. Hosszú szövetkabátot viselek
(lassan véget ér az ősz), a balta pontosan elfér, megül
majd hónom alatt, ha belevarrok egy madzagot
hogy tartsa, és kívülről ne látsszon.
Még nem tudom.*

*Középiskolás fokon tanítom
szívem dolgait hétköznapokon.
Hétfégén munka magamnak,
billentyűket vagy falakat nézek és vésem
valamelyiket, hogy kívülről,
belülről hulljon rám por, vakolat.*

*Nem, nem. Feladtam. Csakhogy ezt
nem lehet mondani, ezt tenni szokás,
én meg csak azt merem, ami bármi más.
Nálam az élet föld alatti mozgalom,
minden nap hidak, sínek, országutak törnek
össze, romlanak bennem, nehogy kijuthassanak
éveim, huszonöt évem, szét ne szaladjanak.*

*Nálam az élet föld alatti mozgalom,
roskadásig rakott sok vagon
az idő és tengernyi ellenséges élőerő,
megszállva tart, pusztítom, ő meg engem tizedel
cserébe. Nem emlékszem a dolgok elejére.
Kezdet nélkül, csak ölelkezünk
egymásnak adva, én és a világ,
áldozat és gyilkosa, mint a szerelmesek.*

